

Arrest

nr. 110 018 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2011 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw A.M. van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner met een burger van de Unie.

Op 5 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.12.2011 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornamen: S. N.

Nationaliteit: Afghaanse

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Mazar -i-Sharif

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Ondanks het feit dat betrokkene kan aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie met zijn partner heeft, blijkt uit het verslag van de politie van Antwerpen dd 25.11.2011 dat er voldoende en voldoende ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkenen niet de intentie hebben om zich in België te vestigen en in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Gezien het geringe meubilair dat in het appartement is aan te treffen, gezien het feit dat de politie beide betrokkenen niet samen heeft kunnen zien en gezien het feit dat de partner van betrokkene het onredelijke aantal van 4000 kilometer per maand moet afleggen om zich met haar partner in België te vestigen en haar stageplaats te behouden, is er voldoende reden om te vermoeden dat betrokkenen gebruik maken van de zogenaamde België route om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor betrokkene.

Aangezien het recht op gezinshereniging niet bedoeld is voor diegene die proberen om zich in België te vestigen om op die manier de wet in Nederland te omzeilen en toch een verblijfsrecht te verkrijgen, kan deze aanvraag .gezien worden als bedrieglijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voorgedijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

De Raad van State heeft echter geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«*Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué; que ces dispositions (...) , respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d' asile, de la compétence de «tutelle » à l' égard de l' Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l' accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère. ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement. les effets ; »*

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing van uitwijzing derhalve onwettig is.”

3.2 Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “*Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux*”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven

uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot "*Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie*". Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend, blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie worden gesteld dat "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*" (cf. artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip 'Asiel en Migratie' valt.

Verzoeker merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*". Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris "*de voogdij*" heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*". De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw V.T, attaché bij de "*Dienst Vreemdelingenzaken*". Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht de volgende redenen:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Ondanks het feit dat betrokkene kan aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie met zijn partner heeft, blijkt uit het verslag van de politie van Antwerpen dd. 25.11.2011 dat er voldoende en voldoende ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkenen niet de intentie hebben om zich in België vestigen en in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Gezien het geringe meubilair dat in het appartement is aan te treffen, gezien het feit dat de politie beide betrokkenen niet samen heeft kunnen zien en gezien dat de partner van betrokkene het onredelijk aantal van 4000 kilometer per maand moet afleggen om zich met haar partner in België te vestigen en haar stageplaats te behouden, is er voldoende reden om te vermoeden dat betrokkenen gebruik maken van de zogenaamde België-route om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor betrokkene.

Aangezien het recht op gezinshereniging niet bedoeld is voor diegene die proberen om zich in België te vestigen om op die manier de wet in Nederland te omzeilen en toch een verblijfsrecht te verkrijgen, kan deze aanvraag gezien worden als bedrieglijk."

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

4.2.2.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de verzoeker terecht een bepaalde verwachting mag koesteren vanwege de overheid.

4.2.2.1.

Op de bijlage 19ter die aan de verzoeker werd afgeleverd op datum van 07/12/2011 werd genoteerd dat de verzoeker nog volgende documenten diende voor te leggen:

(1) bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen;

(2) bewijs samenwoonst 1jaar.

Deze documenten werden aan de verzoeker opgevraagd teneinde te bewijzen dat de verzoeker met zijn partner, mevrouw M.A., een duurzame en stabiele relatie heeft, een voorwaarde voor de gezinshereniging.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de duurzame en stabiele relatie tussen de verzoeker en zijn partner als vaststaand beschouwd wordt.

4.2.2.2.

Ondanks het feit dat de situatie waarin de verzoeker zich bevindt voldoet aan alle voorwaarden teneinde zich te laten herenigen met zijn partner, wordt de aanvraag van de verzoeker geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag bedrieglijk zou zijn en haalt hiervoor volgende redenen aan:

- Het geringe meubilair in het appartement van de verzoeker en zijn partner;
- De politie heeft beiden niet samen kunnen aantreffen;
- De partner van de verzoeker dient 4000 kilometer per maand af te leggen voor haar stage.

a)

Er dient opgemerkt te worden dat mevrouw M. A., de partner van de verzoeker, reeds voor de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoeker op het adres 2100 Antwerpen, (...) woonde.

Op het ogenblik dat mevrouw M. A. aldaar haar intrek nam, werd tevens een woonstcontrole verricht.

De woonstcontrole was positief.

Mevrouw M. A. werd op dit adres ingeschreven.

Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat het vermeende geringe meubilair in het appartement alwaar de verzoeker en zijn partner mevrouw M. A. op heden wonen een probleem zou vormen.

Gering meubilair kan evident GEEN indicatie zijn voor de intentie van de verzoeker en zijn partner om alhier hun leven uit te bouwen.

De verzoeker en zijn partner slapen niet in bedden zoals Europeanen maar zoals zij het steeds gedaan hebben met name op de vloer weliswaar op een soort matras.

Dat de verzoeker en zijn partner slechts over gering meubilair zouden beschikken, kan dan ook zijn oorzaak vinden in tal van redenen, zoals de beperkte middelen die de verzoeker en zijn partner hebben om meubels aan te schaffen, of nog het cultuurverschil.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om deze verklaringen in overweging te nemen.

b)

Er is een onderzoek van de reële verblijfplaats van de verzoeker gebeurd door de politie. Op datum van 24/11/2011 is een inspecteur van de politie bij de verzoeker langs geweest (cf. stuk 4).

Dit één enkele bezoek, waarbij mevrouw M. A. toevallig niet thuis was, is voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar voldoende om te stellen dat 'de politie beide betrokkenen niet samen heeft kunnen zien'.

Het is geheel onredelijk om op basis van een dergelijk beperkt onderzoek - één enkel huisbezoek - een dergelijke verregaande conclusie te nemen, een conclusie die de Dienst Vreemdelingenzaken dan nog aanwendt teneinde het zogenaamde bedrieglijke karakter van de aanvraag van de verzoeker te staven.

Mevrouw M. A. heeft stage gelopen en diende hiervoor 4000 kilometer per maand af te leggen, ofwel 200 kilometer per dag (uitgaande van 20 stagedagen per maand).

Het aantal kilometer die mevrouw M. A. per maand dient af te leggen, wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken als onredelijk beschouwd.

De vraag dringt zich op waarom dit onredelijk zou zijn en waarom deze vaststelling er toe zou bijdragen dat mevrouw M. A. en de verzoeker niet de intentie hebben zich in Antwerpen, België te vestigen?

Heeft een West-Vlaming die in Brussel werkt dan ook niet de intentie om West-Vlaanderen als zijn thuis te beschouwen, aangezien hij dagelijks vele kilometers dient te pendelen?

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de stage die mevrouw M. A. diende te verrichten slechts van tijdelijk duur was.

De stage is reeds beëindigd, dus dienen er geen 'stagekilometers' meer worden afgelegd. Dit argument is aldus niet meer actueel.

Mevrouw M. A. werkt sinds enkele maanden als schoonmaakster (cf. stukken 15 en 19).

d)

De verzoeker en zijn partner, mevrouw M. A., bouwen alhier in België hun sociaal en economisch leven uit.

Zo heeft de verzoeker vele inspanningen verricht zich alhier te integreren (cf. stukken 5 tot en met 10).

De verzoeker en mevrouw M. A. hebben al hun administratieve verplichtingen in orde gebracht (cf. stukken 11 tot en met 13, 16 en 18).

Tevens wensen zij een bijdrage te leveren aan de Belgische economie (cf. stukken 14, 15 en 19).

Dit alles toont aan dat de verzoeker en zijn partner wel degelijk de intentie hebben om zich alhier te vestigen en om in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

4.2.3.

Verder is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of de verzoekers banden in België gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

Het is inderdaad niet te begrijpen dat de verzoeker die hier zijn gezinsleven uitbouwt met zijn partner van de overheid te horen krijgt dat hij geen verblijfsrecht toegekend krijgt.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel.

Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren dat de rechten van de verzoeker op eerbieding van zijn gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn.

Eerst wordt de verzoeker (voorlopig) gemachtigd tot verblijf;

Uiteindelijk wordt niettegenstaande de effectieve samenwoning in België geoordeeld dat het recht op gezinsleven niet erkend moet worden omdat de aanvraag zogenaamd bedrieglijk zou zijn.

De verzoeker bouwde op legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering."

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu er voldoende ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker en zijn partner niet de intentie hebben om zich in België te vestigen en in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Uit onderzoek blijkt dat het meubilair in het appartement gering is; de politie betrokkenen niet

heeft samen gezien en dat verzoekers partner een onredelijk aantal kilometers per maand moet afleggen om zich met haar partner in België te vestigen en haar stageplaats te behouden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker meent dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden nu hij de nodige documenten zoals opgevraagd in de bijlage 19ter heeft voorgelegd en heeft aangetoond dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden, hetgeen overigens wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en zijn partner is aangetoond en niet wordt betwist, evenwel oordeelt de gemachtigde, aan de hand van de feiten in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker en zijn partner niet de intentie hebben om in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verzoeker heeft op 7 december 2011 een aanvraag ingediend van de verblijfskaart (in België) als familielid van een burger van de Unie, met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het is niet kennelijk onredelijk dat verzoeker de intentie om in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen betwist, gelet op het feit dat verzoekers partner stage liep in Nederland waardoor zij 4.000 km per maand diende af te leggen om zich vanuit Antwerpen naar haar stageplaats te begeven, het appartement schaars bemeubeld was en bij woonstcontrole zijn partner niet werd aangetroffen in het appartement. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geenszins niet overeenkomstig de geldende bepalingen gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Verzoeker heeft immers een aanvraag ingediend om in België gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden als partner in een duurzame relatie. Verzoeker voldoet, blijkens de bestreden beslissing, niet aan de voorwaarde in België een duurzame relatie te willen onderhouden.

Verzoeker betwist vervolgens dat hij niet de intentie zou hebben om in België een duurzame relatie te onderhouden en wijst op de positieve woonstcontrole op het ogenblik dat zijn partner de verblijfskaart heeft aangevraagd in België. Hij meent dat het "*geringe meubilair*" geen indicatie kan zijn voor hun intenties aangezien er "*tal van redenen*" zijn die aan de grondslag kunnen liggen van het geringe meubilair, als daar zijn: de beperkte middelen of het cultuurverschil. Verzoeker betoogt verder dat het "*geheel onredelijk*" is om op basis van één enkel huisbezoek te concluderen dat "*de politie beide betrokkenen niet samen heeft kunnen zien*". Hij benadrukt dat de stage slechts van tijdelijke duur was en dat zijn partner sinds enkele maanden is tewerkgesteld als schoonmaakster. Daarnaast wijst verzoeker op de vele inspanningen die hij heeft verricht om zich alhier te integreren en dat hij en zijn partner al hun administratieve verplichtingen in orde hebben gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk

Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek dat kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker en zijn partner de intentie hebben om met elkaar samen te leven in België of in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. De Raad merkt op dat verzoeker niet in redelijkheid kan voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat de woonstcontrole van verzoekers partner positief was. Verzoeker kon immers enkel een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienen, nadat werd vastgesteld dat verzoekers partner die de Nederlandse nationaliteit heeft, over een verblijfskaart beschikt in België. Zonder voorlegging van dit bewijs, met name dat zijn partner over een verblijfsrecht beschikte in België, zou er formeel gezien zelfs geen aanvraag kunnen zijn ingediend. De bestreden beslissing houdt aldus op zich reeds het bewijs in dat verweerder rekening hield met de verblijfskaart van zijn partner die zij slechts kon verkrijgen na een positieve woonstcontrole. Met de positieve woonstcontrole van zijn partner wordt evenwel niet aangetoond dat verzoeker en zijn partner de intentie hebben om zich in België te vestigen en een duurzame levensgemeenschap op te bouwen in België, te meer nu verweerder vaststelt dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn die het tegendeel aantonen.

In het verslag van 25 november 2011 van de politie die de woonstonderzoeken uitvoerde, wordt gewezen op het feit dat de woning “zeer schaars bemeubeld” is en er “geen tweepersonsbed” is. De woning geeft niet de indruk dagdagelijks door twee personen bewoond te zijn aangezien in de ijskast weinig vers voedsel is en in de badkamer een stapeltje wasgerei op een hoopje ligt. Waar verzoeker wijst op de beperkte middelen die zij hebben om meubels aan te schaffen en op het cultuurverschil, doet hij geen afbreuk aan de kennelijke redelijke vaststelling in de bestreden beslissing dat het appartement slechts gering gemeubeld is. Verzoekers middel faalt in feite waar hij stelt dat er slechts één woonstcontrole zou zijn geweest waarbij zijn partner niet werd aangetroffen, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een controle werd uitgevoerd op 22 november 2011 en op 24 november 2011. Uit het verslag van de woonstcontrole blijkt dat verzoekers partner niet aanwezig was in de woning op 24 november 2011 en de afspraak om zich samen met verzoeker aan te melden op het bureel niet kon nakomen “omdat ze stage loopt in Nederland en deze stage niet kan onderbreken”. Behoudens de stage zou ze ook deeltijds werken in een hotel (...) in Nederland.” Verzoeker verwijt verweerder bijgevolg ten onrechte dat op basis van één enkel huisbezoek de conclusies zouden zijn getrokken. Het motief in de bestreden beslissing dat de politie beide betrokkenen niet samen heeft kunnen zien, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekers partner de afspraak niet kon nakomen om zich samen met verzoeker aan te melden op het bureel en dit om de reden dat verzoekers partner stage loopt en deeltijds werkt in Nederland. Evenmin kan verzoeker dienstig aanvoeren dat de stage van zijn vriendin voorbij is zodat ze niet langer 200 km per dag dient af te leggen aangezien zij sinds enkele maanden als schoonmaakster in België is tewerkgesteld. De Raad dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte. Uit de administratieve stukken blijkt niet dat de stukken waar verzoeker thans naar verwijst, met name twee arbeidsovereenkomsten, ter kennis zijn gebracht aan verweerder. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, nu hij heeft nagelaten deze stukken ter kennis te brengen aan verweerder. Dezelfde opmerking geldt voor de stukken die verzoeker thans voor het eerst voorlegt en waaruit zijn vele inspanningen om zich te integreren zou blijken; te voldoen aan al de administratieve verplichtingen en

een bijdrage te willen leveren aan de Belgische economie. Bovendien wordt opgemerkt dat de motieven in de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Met de stelling dat hij wel degelijk de intentie heeft om zich alhier te vestigen en in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, geeft verzoeker aan dat hij het niet eens is met de beslissing, maar hij maakt niet aannemelijk dat het op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of dat de elementen op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze in het geheel van de beoordeling zijn betrokken.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen op basis van de stukken die verzoeker zelf dienstig achtte en overmaakte, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Het gegeven dat verzoeker een aantal overtuigingsstukken niet tijdig aan verweerder overmaakte, laat toe vast te stellen dat hij nalatig was en dat hij zelf zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet zorgvuldig voorbereide, maar laat *in casu* geenszins toe te concluderen dat verweerder onzorgvuldig handelde.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers duurzame en stabiele relatie met zijn partner niet wordt getwijfeld. Het staat bijgevolg vast dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn Nederlandse vriendin. Er dient echter tevens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker wijst er zelf op dat hij beschikte over een voorlopige machtiging tot verblijf, voor de duur van het onderzoek van zijn verblijfsaanvraag in functie van de gezinshereniging met zijn Nederlandse vriendin. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met zijn vriendin te ontwikkelen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Er is immers geen gegeven beschikbaar dat toelaat te besluiten dat zijn vriendin op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet kon reizen en verzoeker brengt ook geen gegeven aan waaruit kan worden afgeleid dat er heden enige belemmering zou bestaan om elders een gezinsleven op te bouwen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN